

Marianne Koluda (1951-2014) var en dansk digter og forfatter. Digtet *Gennemsnitsneuroser* er fra hendes første digtsamling *Ingenmandsland* udgivet i 1979.

Gennemsnitsneuroser

hvis jeg havde haft
en fortrukken far
en manio-depressiv mor
en ondskabsfuld søster
og et ar i panden
fra en gang, jeg havde fået bank
af en af mine tidligere ægtemænd
hvis jeg havde haft
tre forsømte døtre
og en søn
der var død af stofmisbrug
som femtenårig
hvis jeg havde haft
nogle store sjælelige
hudafskrabninger
som kunne aktiveres
nårsomhelst
og transformeres
til smertelig følsom kunst
så var jeg nok blevet
billedhugger
eller skuespiller
digter
pianistinde
elsket
hadet
fejret
voldtaget
endnu en gang
af alle de store

nyhedsformidlende
meningsdannende
storforbrugende
kvindefiletfabrikker
jeg havde ikke behøvet at skjule
hverken arret i panden
mine selvmordsforsøg
eller sorgen over min barndoms
jul

hvor træet altid væltede
når far og mor kom op at slås
– snarere tværtimod

og jeg havde sikkert boet i en
kæmpe, halvtom taglejlighed
i den indre by
med sort tapet
og madrasser på gulvet
hvor jeg ville modtage
de perverse dirigenter
og smukke tabere
som dagligt mødte op
med tropefugle
og håndskrevne digte
og glaserede figener i hatteæsker
for at smøre
mine bryster ind i hvidvin
sutte oliven og mandler
ud af min kusse
og banke mig gul og grøn og blå

og hvis jeg var vokset op på
landet
med egne kaniner
og masser af kropskontakt
fars pige
mors skat
med smilehuller i knæene
og bedstemor
i et lille hus
med græs på taget

så var jeg nok
blevet til
en stor varm dame
med stærke hænder
og brede hofter
og klare øjne
og urtehave
og velstimulerede unger
et job, hvor jeg havde
med mennesker at gøre
en perlende, smittende latter
og eventuelt en mand
som kunne holde bukserne oppe
uden skuldervat
og kvindeforagt
og dårlige vittigheder
og man kunne bare komme til mig
hvis man trængte til trøst
græde ud
ved mine store moderlige
mælkejunger
altid fulde af kaffe
cigarer
forståelse
overskud

men min barndom
har været ganske almindelig
grånusset strikkesøj
svedige hænder

mangelfuld oplysning
uretfærdig skældud
og femogtyve øre
til at snolde for om søndagen

mit liv
sidder ad helvede til
det strammer over maven
og slår folder under armene

jeg har
et kedeligt job
en kedelig røv
et ordinært smil
en upersonlig håndskrift
jeg har ingen børn
jeg har nervøse trækninger
infiltrationer
og søvnbesvær
jeg er bange for
lukkede rum
fremmede mænd
store forsamlinger
andres mening
men mine neuroser
er ganske almindelige
gennemsnitsneuroser
som ikke kan veksles
til gangbar mønt

jeg har kolde fingre og tæer
men ingen blomstrende
iskrystaller
på mine ruder
og de mænd jeg møder
er ganske almindelige
halvchauvinistiske
sofaformede tjenestemænd
med venlige maver
og trætte øjne

mit liv
er for godt til at smide væk
og for kedeligt til at gemme
så jeg holder mig på måtten
går meget i biffen
passer mit job

læser alt om de kongelige
fryder mig lidt
når det går andre dårligt
lader som om
jeg føler jeg lever

(1979)